

[Rager.]

en institution, der gennem hele sit liv har levet i København, der i sin tid havde bygningen på Nørrevold, og til hvilken Københavns kommune har solgt den grund, som den nu skal bort fra. Helt skyldfri er vi altså ikke. Jeg ville ikke have følt, at mine hænder var helt rene, den dag jeg var med til — efter at kommunen i sin tid har sagt: dér kan I bygge, vi sælger den grund til jer — at ekspropriere, bruge rå og brutale offentlige indgreb. Derfor mener jeg, at den vej, vi gik, var rigtig. Men se, alt dette og meget mere skulle der have været redegjort for i borgerrepræsentationen, men det er ikke sket. Det skulle magistraten have sørget for, men den sørger desværre så sjældent for noget af den slags.

Nu vil man henvise dette forslag til beslutning til et udvalg. Ja, man bruger jo udvalg og komiteer, når man ikke ved, hvad man ellers skal foretage sig. Jeg har ikke spor interesse i, at sagen kommer i et udvalg. Jeg mener, man skulle vedtage denne beslutning og så se, hvad kommunalbestyrelsen vil gøre. Jeg synes, kommunalbestyrelsen, selv om dette ikke bliver vedtaget, og selv om forslaget går i udvalg, alligevel under hensyn til, at sagen aldrig har været behandlet for åbne døre, burde tage initiativet til, at den kom til behandling. Det er så heldigt, at enkeltmand inden for kommunalbestyrelsen kan gøre det.

Jeg får det let ved afstemningen her. Der er intet besvær, hverken for mig eller de andre medlemmer af kommunalbestyrelsen, for det kan ikke nægtes, at vi er under en vis anklage, og vi skal vel ikke være dommere i vor egen sag, så jeg tænker, jeg på alle kommunalbestyrelses-, magistrats- og borgerrepræsentationsmedlemmers vegne kan sige, at vi naturligvis ikke stemmer i vor egen sag. Vi anmoder det høje ting om at afgøre sagen, og jeg er kun glad ved, at jeg har haft den privilegerede stilling at kunne plædere sagen.

Poul Claussen: Når man har været med så at sige fra første færd i de forhandlinger, der har ført til, at Østifternes Kreditforenings hus nu falder som et offer for udviklingen, bliver man måske først, men ikke ret længe, forbavset over, at dette

spørgsmål nu i sidste fase kan koncentrere sig om nedrivningen netop af dette hus.

Hvad jeg derimod virkelig er forbavset over, er den nedsættende karakter, som hele omtalen såvel i pressen som også delvis her i det høje ting har haft. Det er blevet skrevet, at Københavns kommunalbestyrelse har gjort sig skyldig i utidig ødslen med statens penge, at 10—15 millioner er smidt væk for en gadeomlægnings skyld, at den har været udvist en storslået dumhed, der burde kunne erkendes. Der er ikke blevet levnet de mennesker, der har været med til at tage disse beslutninger, ret meget. Man har ikke været eller har ikke ønsket at være opmærksom på, at den nedrivning, der sker, er en petitesse i et projekt af et omfang, der drejer sig om nogle snese millioner kroners investering. Ingen har formået at se spørgsmålet i denne større sammenhæng. Ingen, siger jeg, jo, jeg skylder at sige, at fra enkelt side er der kommet en erkendelse heraf frem. Den skyldes dagbladet Politiken, der den 26. august 1930 havde et stort opsat artikel, hvori det hedder — må jeg have lov at citere, hr. formand —:

„Naturligvis er det rigtigt, at man Vestre Boulevard har den store, brede direkte trafikåre fra den voksende byde på Amager og ind til den øvrige by — og man har en glimrende fortsættelse af den i Gyldenløvesgade. Men man har simpelthen låset af mellem de to gader. I trafikale henseende ender Vestre Boulevard blindt ved Jarmers Plads. Trafikken kan dreje til højre mod Nørrevold eller fortsætte lige ud gennem Jarmersgade mellem Teknologisk Institut og Østifternes Kreditforenings bygning, men begge disse to frakørsler virker i praksis som en hindring for en virkelig gennemgående trafik“, og senere tilføjes:

„Østifternes Kreditforenings bygning ligger lige akkurat i vejen for Vestre Boulevards gennemføring til Gyldenløvesgade — vil man låse op for boulevarden og skabe den store trafikåre, kan det kun ske over denne bygnings ruiner.“ Det var den 26. august 1930. Det kan man kalde at være fremsynet.

Nu står vi så i den mærkelige situation at denne fremsynethed gør sig gældende